

[Socialministeren.]

underkastet, er Misbrug her efter min Opfattelse langt, langt ringere end de Misbrug, vi har set i andre Klasser. Jeg kan gaa helt op til Sagførere, Læger, Bankdirektører, Kasserere o. s. v., og jeg skal, for at denne Forhandling ikke skal trække alt for længe ud, helt undlade i denne Forbindelse at gøre Bemærkninger om de Misbrug, der maaske ogsaa har foreligget enkelte Steder i de det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen næststaaende Kredse med Hensyn til Stillingen overfor Skattevæsenet, ligesom jeg skal undlade at undersøge, om der heller ikke findes nogle enkelte Misbrug indenfor den saakaldte Forretningsmoral. Mon det ikke er bedst at lade dette ligge og kun tage de enkelte isolerede Tilfælde, der faktisk foreligger, op til Behandling.

Den ærede Ordfører for Venstre var utilfreds med, at jeg nu søgte at ændre det økonomiske Grundlag, der blev fastlagt i Fjor med Hensyn til Arbejdsløshedsfonden, og sagde, at det var jo altid en Skønssag, om man skulde gaa til Forhøjelse af Arbejdsgiverbidragene, eller man skulde — saadan forstod jeg ham — lade Staten udrede hele Underskuddet. Ja, naturligvis kan man sige, det er en Skønssag, men det er dog ikke saaledes, at der ikke er Argumenter, gode Argumenter, for at gaa den Vej, jeg her er gaaet. Der er for det første det historiske Argument, idet man tidligere har været enig om Rimeligheden i, at Arbejdsgiverbidraget androg en langt højere Brøkdelen end nu af Arbejdsløshedsfondens Indtægter, og selv i 1924 var Venstre dog enig med Regeringen heri. Derfor tror jeg ogsaa, vi kommer til Rette om dette Spørgsmaal. Hertil kommer den Omstændighed, som jeg gentagende har fremhævet fra denne Talerstol, at Arbejdsgiverbidragene her i Landet er langt, langt lavere, end de er andre Steder, og at det samfundsmæssig set har en vis Interesse, at Arbejdsgiverne betaler et saa stort Bidrag til Arbejdsløsheden, at de ikke fristes til at være ligeglade med Afskedigelser. Det er Argumenter, som jeg dog tror, det ærede Venstreparti vil bøje sig for. Dertil kommer, at det dog fra dette Partis Synspunkt set er noget tvivlsomt, om man skal indføre den Bestemmelse, at Staten uden videre betaler, hvad det koster. Det

er ikke i Overensstemmelse med, hvad der plejer at være Venstres Grundopfattelse. Derfor vil jeg henstille til den ærede Ordfører, at vi i Udvalget forhandler om dette Spørgsmaal, som vi i den sidste Tid er kommet ind paa at gøre det: fuldkommen sagligt og lidenskabsløst, hvilket ligger svært godt baade for den ærede Ordfører og mig, og derigennem naar til det Resultat, som jeg ønsker.

Med Hensyn til Nødhjælpsarbejderne sagde den ærede Ordfører for Venstre, at de paagældende Regler blev jo gennemført i Fjor, og naar de ikke havde vist sig at føre til noget Resultat, kunde det skyldes mange Ting saasom Depressionstilstanden og Mangel paa Lyst til at sætte noget i Gang. Jeg tror ikke, den ærede Ordfører har Ret heri, selv om jeg ikke ved, om jeg skal tro, at han selv tror det. Thi med den Indsigt, det ærede Medlem har paa dette Omraade, og med den Iver, hvormed han studerer, hvad der hidtil er foregaaet paa dette Omraade, vil han se, at det paa Grund af de Bestemmelser, der findes i Paragraffen om Nødhjælpsarbejder, næsten aldrig har været muligt at faa disse Nødhjælpsarbejder sat i Gang, idet Arbejderne skulde betale de 15 pCt., og Tilskuddet var for lille. Nu vil jeg sige til den ærede Ordfører: Den afgørende Grund til, at jeg har fremsat disse Forslag nu, er netop den, at Arbejdsløshedsloven er et Led i den saakaldte Socialreform, og det er Mening gennem denne Revision at opnaa, at vi faar det samlede Hele gjort færdigt, saaledes at vi ikke stadig væk hvert andet Aar skal revidere ogsaa denne Lov. Denne Betragtning vil den ærede Ordfører dog tillægge en vis Betydning. Nu skulde vi se at blive færdige. Skal vi det, maa vi ogsaa tage det Spørgsmaal, vi her drøfter, op og se at blive enige derom. Jeg tror i og for sig ogsaa, det vil lykkes gennem en Udvalgsbehandling.

Jeg kommer saa til den ærede konservative Ordfører (Christmas Møller), der jo i Dag var i et fortryllende Humør, uvist hvorfor. Den ærede Ordfører boltrede sig ligefrem, navnlig som Ironiker. Nu ved jeg ikke, om jeg uden at være ubeskeden tør sige, at jeg som Ironiker føler mig næsten paa Højde med det ærede Medlem, medens jeg naturligvis maa anerkende, hvad der laa bagved hans Komplimenter, at jeg som